

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/45/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117202050
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3117202050.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho, sudkyne JUDr. Gabriely Janákovéj a sudkyne Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci žalobcu Z. U., nar. XX.X.XXXX, bytom H., N. XXX/XX, štátneho občana K., právne zastúpeného JUDr. Jánom Legerským, advokátom Nám. Sv. Anny 15/25, Trenčín, proti žalovanému N. D., nar. XX.X.XXXX, bytom H., N., H. XXX, štátnemu občanovi K., právne zastúpenému JUDr. Janou Ježíkovou, advokátkou, Námestie Andreja Hlinku 29/34, Považská Bystrica, o náhradu škody a iné, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 11.12.2018, č.k. 20C/7/2017-161, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby a v napadnutej časti výroku I. o lehote na plnenie **p o t v r d z u j e .**

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. o trovách prvoinstančného konania **m e n í tak, že žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,6 %.**

III. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodoval o nároku na náhradu škody 4.092,62 eur a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy 5.000 eur založených na tvrdení, že škodu a zásah do práv na ochranu osobnosti mu spôsobil žalovaný keď počas futbalového zápasu ako hráč udrel žalobcu ako protihráča päťou do tváre. Súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel (výrok I.) keď vychádzajúc najmä zo spoluzavinenia škody žalobcom v rozsahu 50 % priznal žalobcovi 2.018,90 eur titulom náhrady škody a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ako aj 1.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Vo zvyšku (výrok II.) žalobu zamietol a výrokom III. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, pretože pri pomere úspechu 66,8 % k 33,2 % zohľadnil, že rozhodnutie záviselo od úvahy súdu.

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalovaný bol uznaný vinným v trestnom konaní z trestného činu ublíženia na zdraví a trestného činu výtržníctva, keď počas futbalového zápasu žalovaný fyzicky napadol žalobcu ako poškodeného takým spôsobom, že po tom, ako do neho žalobca po odpísanom faule strčil rukami, ho následne udrel rukou zovretou v päť do oblasti tváre, v dôsledku čoho žalobca utrpel zlomeninu spodiny očnéj vpravo charakteru blow out, zlomeninu nosovo čelustného komplexu vpravo a tržnú ranku pod pravou očnicou. Súd prvej inštancie zohľadnil správanie sa poškodeného tesne pred vznikom škody ako aj správanie škodcu. Z obsahu výpovedí svedkov v trestnom konaní ako aj zo svedeckých výpovedí v tomto konaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca a žalovaný sa navzájom faulovali, ako aj to, že žalobca po odpísaní faulu rozhodcom strčil do žalovaného, ktorý sa otočil a žalobca chcel päťou udrieť do tváre žalovaného. Žalovaný sa však uhol a udrel päťou do tváre žalobcu. Súd prvej inštancie k tomu uviedol, že takýto priebeh udalosti

popísali rovnako v rámci svedeckých výpovedí na pojednávaní svedkovia Z. E. a B. S., ktorí boli tiež účastní futbalového zápasu a incident videli. Uvedení svedkovia vypovedali v podstatných častiach rovnako aj pred vyšetrovateľom v trestnom konaní ako vyplýva zo zápisníc o ich výsluchoch zo dňa 10.2.2015, 22.11.2014, 20.7.2015, ktoré sú obsahom trestného spisu. Skutočnosť, že po vzájomných fauloch žalobcu a žalovaného sa najprv žalobca päšťou zahnal na tvár žalovaného, ktorý sa uhol a päšťou udrel do tváre žalobcu, uvádzal v trestnom konaní v rámci svedeckej výpovede dňa 7.1.2015 a 18.8.2015 aj rozhodca Z. E., ktorý svedok nie je v žiadnom vzťahu k účastníkom konania. Rovnako vypovedali pred vyšetrovateľom dňa 28.4.2015 aj svedkovia S. L. a U. Q..

1.3 Uvedený podstatný skutkový stav posúdil súd prvej inštancie podľa ust. §§ 415, 420 ods. 1, 442 ods. 1, 444, 446 a 449 ods. 1 OZ a prijal záver, že žalobca nepostupoval v súlade so všeobecnou prevenčnou povinnosťou podľa § 415 OZ, pretože v podstate svojím konaním, keď zozadu strčil do žalovaného a chcel ho udrieť rukou vyprovokoval žalovaného k útoku, a preto ani konanie žalobcu nemožno hodnotiť ako súladné s právom. Vzhľadom na to súd uzavrel, že jednou z príčin vzniku škody na zdraví žalobcu bolo aj protiprávne konanie žalobcu, ktorý sa po odpískaní faulu snažil fyzicky zaútočiť na žalovaného, na základe čoho prijal záver o spoluzavinení v rozsahu 50%.

1.4 Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy posúdil súd prvej inštancie podľa § 11 a § 13 ods. 1, 2 a 3 OZ a prijal záver, že žalovaný svojím protiprávnym konaním ublížil na zdraví žalobcovi, teda zasiahol do jeho osobnostného práva, konkrétne práva na ochranu zdravia a života. Vzhľadom na charakter neoprávneného zásahu do telesnej integrity žalobcu a jeho preukázané následky mal súd prvej inštancie zato, že žiadna forma morálneho zadosťučinenia by nepostačovala na to, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na zdraví žalobcu. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch je teda na mieste. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd zohľadnil predovšetkým satisfakčnú funkciu tejto náhrady a za adekvátnu považoval sumu 1.000 eur. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP

2. Proti časti zamietavého výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť a priznať náhradu škody so zohľadnením spoluzavinenia nanajvyš v rozsahu 20 % a priznať náhradu nemajetkovej ujmy celkom 3.000 eur (t.j. 2.000 eur nad rámec vyhovujúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie). Namietal nesprávny záver o miere spoluzavinenia zo strany žalobcu, ktorú v rozsahu 50 % považoval za nezodpovedajúcu skutočnému priebehu udalosti. V skutočnosti sa totiž žalobca na žalovaného po faule rukou nezahnal, tobôž nie zovretou v päšť. Záver súdu prvej inštancie, že to tak bolo preto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Rozsah spoluzavinenia 50 % považoval žalobca za neprimeraný aj v prípade, ak by skutkový stav zodpovedal vykonaným dôkazom, teda pokiaľ by sa na žalovaného zahnal rukou, čo však žalobca opakovane popiera. Žiadna reakcia žalobcu na prvotný faul zo strany žalovaného ho neoprávňovala k tak brutálnemu útoku na jeho telesnú integritu, akého sa žalovaný dopustil. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, považoval žalobca sumu 1.000 eur za neprimeranú povahu utrpených zranení stredne ťažkého stupňa, potrebe liečby pomocou kovových implantátov a následkom zranenia obmedzujúcim žalobcu v ďalšom živote. Aj v prípade náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie vychádzal z nesprávne určenej miery spoluzavinenia. V súvislosti s navrhovanou zmenou rozsudku považoval žalobca za nesprávne aj rozhodnutie o trovách konania a v zmeňujúcom rozhodnutí žiadal priznať ich náhradu proti žalovanému podľa pomeru úspechu vo veci.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalovaný, a to do určenia lehoty splatnosti, ktorú v rozsahu troch dní od právoplatnosti považoval za neprimerane krátku vzhľadom na svoje majetkové pomery. Žiadal zmeniť lehotu na plnenie na 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne žalovaný namietal výrok o trovách konania, pretože nepriznanie náhrady trov konania nezodpovedá inak správne zistenému pomeru úspechu strán v spore. Poukázal na to, že spor je najmä snaha otca žalobcu akoby sa pomstiť žalovanému a rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov považoval za nespravodlivé.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 378 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti veci samej a v lehote splatnosti priznaného plnenia potvrdiť podľa § 387 CSP a vo výroku o trovách konania zmeniť podľa § 388 CSP.

5.1 Zásadnou odvolacou námietkou žalobcu je nesprávnosť skutkového zistenia súdu prvej inštancie, že potom ako bol odpísaný faul, mal žalobca do žalovaného nielen strčiť ale aj sa naňho zahnať, avšak netrafiť, a to dokonca rukou zovretou v päšť. Táto námietka nie je dôvodná a súdom zistený skutkový stav, že sa žalobca zahnal na tvár žalovaného rukou zovretou v päšť zodpovedá vykonaným dôkazom, tak ako ich súd prvej inštancie hodnotí v odseku 22 odôvodnenia svojho rozhodnutia. Obsah svedeckých výpovedí pred súdom prvej inštancie reprodukovany v rozhodnutí zodpovedá záznamom z pojednávania súdu prvej inštancie. Zámer žalobcu udrieť päšťou žalovaného do tváre vyplýva zo svedeckých výpovedí svedkov Z. E. a B. S.. Že žalobca chce na žalovaného zaútočiť rukami uviedol vo svojej svedeckej výpovedi aj Z. E., ktorý pôsobil ako rozhodca predmetného zápasu. Vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie síce neuviedol, že úmysel útočiť rukami mal žalobca do oblasti tváre žalovaného, no súd prvej inštancie porovnal obsah jeho svedeckej výpovede s jeho výpoveďou v trestnom konaní zo dňa 18.08.2015, kde Z. E. uvádzal zahnanie sa smerom na tvár žalovaného. Obsahom trestného spisu, a to výpoveďami svedkom incidentu preveril súd prvej inštancie aj výpovede svedkov Z. E. a B. S., keďže tieto svedkovia boli spochybňovaní pre spoluhráčsky pomer k žalovanému. Takto zistil, že zámer žalobcu útočiť päšťou na tvár žalovaného uvádzali v trestnom konaní pri svojich výpovediach dňa 28.04.2015 aj spoluhráči samotného žalobcu S. L. a U. Q..

5.2 Vzhľadom na to, že všetky uvedené zistenia plne zodpovedajú vykonaným dôkazom, správne zistenie súdu prvej inštancie, že v rámci incidentu predtým ako žalovaný uderil žalobcu päšťou do tváre, mal snahu o rovnaký úder aj žalobca voči žalovanému, ktorému úderu sa však žalovaný uhol.

5.3 Na uvedené zásadné a správne skutkové východisko potom nadväzuje záver súdu prvej inštancie o miere spoluzavinenia, ktorú ustálil na 50 %. Prakticky jediným rozdielom v odsúdeniahodnom konaní žalobcu a žalovaného bolo to, že žalobca žalovaného ako svojho protihráča päšťou do tváre netrafil. Inak sa zo strany oboch jednalo v zásade o totožný nekalý zámer udrieť päšťou protihráča do tváre. Hodnotiť v tejto identite úmyslov mieru spoluzavinenia inak než 50 : 50 by nezodpovedalo uvedenej realite, v ktorej akcia prirodzene vyvolala reakciu. To, že následky na zdraví z úderu znášal žalobca a nie žalovaný bola vo výsledku len vec náhody. V prípade, že by žalobca svojim zamýšľaným úderom žalovaného trafil ako prvý, bola by situácia práve opačná. Odvolací súd preto považuje za správne určenú aj mieru spoluzavinenia.

5.4 Z rovnakých dôvodov, teda preto, že konanie žalovaného bolo do veľkej miery reakciou na zámerom identické konanie žalobcu, nepovažoval odvolací súd za opodstatnené priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo väčšom rozsahu, ktorého sa odvolaním domáhal žalobca. V tomto smere je vôbec otázne, či náhrada nemajetkovej ujmy môže byť priznaná tomu, kto sám mal v úmysle zasiahnuť do práv na ochranu osobnosti iného obdobne, ako bolo zasiahnuté do jeho práv na ochranu osobnosti. Vzhľadom na to, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy nebola predmetom odvolacieho konania, nepovažuje odvolací súd za potrebné túto otázku ďalej rozvíjať. Plne však postačuje na konštatovanie neopodstatnenosti odvolacích dôvodov aj ohľadom zamietnutia časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

5.5 Čo sa týka odvolania žalovaného do lehoty na plnenie, požiadavke žalovaného na určenie 60 dňovej lehoty odvolací súd nevyhovel, pretože podaním odvolania získal žalovaný podstatne dlhší čas na plnenie uloženej povinnosti. Vzhľadom na to, že výrok ukladajúci samotnú povinnosť platiť žalovaný nenapadol, musel si byť existencie tejto povinnosti vedomý a odvolacie konanie mu poskytlo na zabezpečenie plnenia dlhší čas, než požadovaných 60 dní.

5.6 Dôvodne však žalovaný namietal nesprávnosť rozhodnutia o trovách konania. Právna úprava Civilného sporového poriadku (CSP), ktorá sa vzťahuje aj na prejednávajúcu vec nepozná možnosť zohľadnenia úvahy súdu pri rozhodovaní o trovách konania, ako ju poznal predchádzajúci procesný predpis (OSP). Preto bolo správne rozhodnúť o náhrade trov konania len na základe úspechu vo veci, ako napokon žiadal aj žalobca vo svojom odvolacom návrhu. Vzhľadom na to odvolací súd výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie zmenil a podľa § 255 ods. 2 CSP priznal v konaní úspešnejšiemu žalovanému nárok na náhradu trov konania, ktorého rozsah správne určil v odôvodnení svojho rozhodnutia aj súd prvej inštancie, keď na strane žalobcu konštatoval úspech 33.20 % a na strane žalovaného 66.80 %. Po vzájomnom zohľadnení tak predstavuje nárok na náhradu trov konania 33.60 % v prospech žalovaného.

6. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP. Trovy odvolacieho konania posudzoval odvolací súd z hľadiska veci samej, pretože tá je podstatou konania. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd nepriznal, pretože sa k odvolaniu žalobcu do veci samej nevyjadril a trovy odvolacieho konania mu preto z hľadiska merita veci nevznikli. Úspech odvolania žalovaného nepovažuje odvolací súd za relevantný z hľadiska trov odvolacieho konania, pretože sa jednalo len o čiastkové procesné otázky, v ktorých bol žalovaný navyše úspešný len čiastočne.

7. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).